

SILVIJA BRENA

IDINIO STRAFI

maja
foks

Magični kvadrat

Prevela sa italijanskog

Gordana Breberina

Laguna

Naslov originala

Silvia Brena, Iginio Straffi
MAYA FOX, LA PREDESTINATA

Copyright © 2009 Silvia Brena e Iginio Straffi
Copyright © 2008 Rainbow Spa
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

maja
roks
Magični kvadrat

POGLAVLJE 1

„Video sam ih, mama. Video sam te proklete mladeže.“
„Gde? Gde si ih video?“
„Ima ih na stomaku, oko pupka. Šta to znači?“
„Ne sada, Trente. Još nije vreme za objašnjenja. Strpi se, uskoro ćeš shvatiti.“
„Ali moram da znam. Hoću da znam, mama.“
„Kad bi samo verovao Kajlu, on bi mogao sve da ti objasni. Mislim da bi morao da mu kažeš za Maju i njene mladeže.“
„To nikada. Nikada mu neću predati Maju.“
„Ali ti ništa ne shvataš, Trente. Ulog je ovoga puta previsok. Zar ne uviđaš? S nekim se stvarima ne igra.“

POGLAVLJE 2

Šćućurena na starom trosedu nasred dnevne sobe, Maja je drhtala.

Sav strah zbog te noći kuljao je iz njenih najdubljih strepnji. I nije hteo da je napusti.

„Prošlo je, ljubavi. Gotovo je. Ja sam sada ovde. Nikada te više neću ostaviti, moj lotosov cvetiću. Sećaš li se? Tako te je zvao tata.“

Megan Foks je polako milovala po glavi ćerku sklupčanu u njenom krilu: savijenih nogu, ruku prekrštenih na grudima i pognute glave. Izgleda da Maja nije uspevala da otera utvare koje su je napale te noći.

Megan ju je posmatrala nežnim i zabrinutim pogledom kako tiho plače, njenu dugu kosu što joj je klizila između prstiju, grudi koje su se neujednačeno podizale pri svakom jecaju, utegnute u belo-crni korset, sa mnoštvom vrpce zavezanih na brzinu i labavih alkica koje su visile. Na Maji je u tom trenutku sve bilo izgužvano.

Kao i njena duša, koju je život prerano stavio na iskušenja.

Megan ju je posmatrala i prvi put je nije osuđivala. Pustila je da je ponesu ljubav i griža savesti. I mislila je na tog prokletog

ubicu, Majkla Gejsija, ubicu njenog muža Dejvida, koji je sada pokušao da joj oduzme i ćerku.

„Ja uopšte nisam paranoidni šizofrenični psihopata, ti glupava profajlerko.

Ja sam predodređen.

Taj čas je blizu.

Znaš li šta ću ti reći, uobražena Megan?

Za početak, oteću ti ćerku.

Tako ću te naučiti pameti, glupačo.“

Megan nije uspevala da izbriše iz svog iscrpljenog uma sećanje na to poslednje, jezivo pismo koje joj je poslao ubica. Užasnula se kad je shvatila da se Gejsi sprema da ubije njen lotosov cvetić. Sve se desilo prebrzo. Kao da je vreme te noći letelo. Prekasno je shvatila da su pretnje tog psihopate zapravo upućene njenoj ćerki. Prekasno je otkrila da se Gejsi sa njom igra mačke i miša. Prekasno je uvidela da je trabunjanje Dejvidovog ubice dramatično i neumoljivo istinito. Da taj ludak već sprovodi u delo svoj bezumni, suludi plan. I da je ona u tom planu počasna žrtva. Ali da bi joj zadao konačni udarac, ubica je odlučio da uništi ono najdragocenije što joj je preostalo posle muževljeve smrti: njenu ćerku Maju.

„Hoće li se vratiti, mama?“

„Ne, mila. Obećavam ti da ćemo učiniti sve da se ne vrati. Nikad više.“

Misli joj skrenuše na poručnika Lorensa Gareta, koji je naslutio opasnost, dok je ona, najpoznatija profajlerka u Ujedinjenom Kraljevstvu, zanemarila upozorenja. Iznenađni osećaj krivice oduze joj dah.

„Ko je Majkl Gejsi, mama? Zašto se okomio na mene?“

Megan duboko udahnu. I shvati da ne može više da skriva istinu od ćerke. I zato krenu da priča. Rekla joj je o svojoj istrazi,

o tome kako je s užasom otkrila da je ubica njenog muža Dejvida pobjegao iz zatvora, gde je bio na izdržavanju dugogodišnje kazne, i nemilosrdno ubio najmanje šest tinejdžerki: taj ludak je ubacio šest devojaka u kade sa tečnim azotom u sumanutom pokušaju da kristališe njihovu lepotu.

Prećutala je, međutim, Maji jedan detalj: sve žrtve su bile rođene 1991. A Maja je rođena 6. februara 1991. Kroz nekoliko meseci napuniće osamnaest godina. Ako...

Megan otera zabrinjavajuću pomisao na Majkla Gejsija, koji je još na slobodi, ustade i zaputi se u kuhinju, preskačući delove tanjira i krhotine čaša na podu, neme svedoke okršaja koji se pre samo nekoliko sati odigrao u toj kući. Zadržao se tamo onoliko koliko joj je trebalo da skuva čaj od kamilice i odmah se vrati na trosed noseći dve šolje iz kojih se pušilo. Maja uze svoju, posmatrajući s tugom u očima ljubičaste i plave mrave iz *Života buba*. Dejvid joj je poklonio tu šolju onoga dana kad ju je „oteo“ da bi je odveo u Pariz, u Evrodizni. „Pobeći ćemo, Poljupčiću. Samo ti i ja.“ Rekavši to, Dejvid je prineo kažiprst usnama kako bi joj pokazao da čuti: njen otac je uvek koristio taj znak kada su hteli da se sakriju od strogog pogleda mame-mastifa Megan.

Maja se nasmeši ocu, podigavši šolju kamilice kao da nazdravlja. Hvala, promrmlja u sebi.

„Mama...“

„Molim, Majo?“

Megan spusti umorne oči na ćerku i prvi put dozvoli sebi da osmotri tu devojkicu drugačijim pogledom. Ona više nije bila neodgovorna devojkica koju treba zasuti savetima i zabranama. Bila je žena. Ophrvana strahom i bolom, Megan te noći shvati da je njena mala Maja postala hrabra devojkica.

„Znaš li kako sam se spasla, mama?“

„Hmmm...“

„Tata mi je pomogao.“

Megan je ćutala.

„Da, stvarno. On me je vodio. Upozorio me je da to čudovište dolazi, pokazao mi je gde da se sakrijem i kuda da bežim dok me je taj ludak jurio.“

Majin pogled je bio odlučan. Uprto u majčine oči, vrebao je njenu reakciju u potrazi za neizbežnim neodobravanjem.

„Opet počinješ s tim glupostima, Majo.“

„To nisu nikakve gluposti. Ja čujem tatu. On mi se obraća, osećam njegovo prisustvo.“

„I on je, navodno, sada ovde?“

Megan se odmah pokaja zbog blage podrugljivosti koja je izbijala iz njenog pitanja.

„Ne, naravno da nije“, odgovori joj ćerka pokušavajući da zauzda gnev.

„Prićaćemo o tome neki drugi put, mila. A sad me saslušaj, Majo. Jesi li shvatila zašto te je Gejsi u jednom trenutku ostavio na miru i pobjegao?“

„Ne, mama, hajde da sada pričamo o tome. Ne želiš da prihvatiš moju 'moć'. Umesto da mi pomogneš da shvatim, teraš me da se osećam kao idiot. Šteta samo što se čuvena profajlerka Megan obraća za pomoć vječarima kad joj je to potrebno. Ili možda grešim?“

Megan se štrećnu pri pomisli na medijuma Deboru Grejv, kojoj su se njeno odeljenje i ona sama stalno obraćali, i shvati da rasprava neumoljivo poprima pogrešan tok. Ne, noćas ne može da podnese svađu.

„Okej, Majo. Ako zaista želiš pomoć, ozbiljno ćemo se pozabaviti tim problemom. Ali prvo ćeš morati da objasniš policiji šta se noćas desilo. Sutra te čeka dug dan. Dođi sad ovamo.“

Megan raširi ruke da zagrlji svoju devojkicu.

„Majo...“

„Hmmm...“

„Možda i nisam bila bogzna kakva majka.“

„Ma daj, mama...“

„Ne, stvarno, i... evo, molim te da mi oprostiš, Majo. Često sam bila odsutna.“

„To je tačno.“

„Eto vidiš. Znači da sam bila grozna majka. Kao pre neku noć, kad sam te ostavila samu.“

„Uuuuuuuuh.“

„Ne pretvaraj se da nećeš da me saslušаш.“

„Ma ne. O čemu to govoriš, pokušavam da 'pretvorim otrov u lek'...“

„Dobro, pobedila si sa tim svojim zen citatima. A kad već pominjemo Orijent, da nisi možda uspela da umakneš Majklu Gejsiju zahvaljujući kursu borilačkih veština monaha iz Šaolina?“

Maji se ote smešak.

„Ma kakvi. Nije mi čak pošlo za rukom ni da izvedem napad kako treba, samo sam ga udarila lopaticom za pepeo. A onda sam pobešla. Ali to ga je naučilo pameti. Zen kaže: ako ne možeš da se suočiš sa nekom situacijom, beži... Ne, mama, Gejsi je otišao zato što ga je neko pozvao telefonom. Ja sam se sakrila, ali me je on pronašao. Osećala sam kako mi se približava njegov ljutit i pomalo piskav glas i bila sam sigurna da će me ščepati. Ali onda je iznenada otišao. I na kraju ste ti i poručnik Garet stigli sa uključenim sirenama.“

„Nažalost, prilično smo zakasnili.“

„Ne ljutim se zbog toga, mama. Ne sekiraj se, znam da si učinila sve što si mogla.“

A to nije bilo dovoljno, pomisli tužno Megan.

„Ali čini mi se da je neko stigao pre nas.“

Megan namignu ćerki, preletevši pogledom preko rašni-ranog korseta i farmerki obučenih na brzinu na голу kožu. I preko gaćica skrivenih ispod jastuka na razmeštenom krevetu u Majinoj sobi.

Devojka se te večeri prvi put usiljeno nasmeši.

„Trent je...“

„Trent? Majo, znaš li ti uopšte ko je Trent?“

„Hej, ne počinji opet, mama!“

„On je sin Debore Grejv, koju ti nazivaš vračarom i kojoj se moje odeljenje povremeno obraća za pomoć u vezi sa istragama. I Trent je... ovaj... prilično lep momak.“

Majine usne se razvukoše u još jedan usiljen osmeh. Zašto je mastif Megan odustala od napada? Može li da joj veruje?

„I, Majo...“

„Šta?“

„Nije higijenski nositi farmerke na голу kožu, bez gaćica.“

„Uf.“

„I, Majo...“

„Šta?“

„Nošene gaćice se stavljaju u korpu za prljav veš, a ne ispod jastuka.“

Maja je ćutala.

„I, Majo...“

„Molim te, mama, imaj milosti!“

„Drago mi je što je taj momak bio ovde i što ti je pomogao da se oslobodiš straha.“

Šćućurene na trosedu u čvrstom zagrljaju, neoubičajenom za njih, dve žene se nasmešiše jedna drugoj.